

Daags na Kerstmis, omstreeks vier uur, hield een rijtuig stil voor de afspanning « Den Arend », in de aloude stad Brugge.

De koetsier sprong vlug van de bok en opende het portier voor een nog jonge heer, die, naar zijn voorkomen en kleding te oordelen, tot de deftige stand behoorde. Twee knechten vergezelden hem en droegen zijn reisgoed naar binnen.

De waard trad zijn gast met een diepe buiging tegemoet.

— Hebt gij een gemakkelijke en ruime kamer voor mij? vroeg de heer in 't Frans.

— Tot uw dienst, mijnheer! antwoordde de kastelein. Wil u de goedheid hebben mij te volgen?

— Neen, neen, hernam de reiziger ongeduldig, laat mijn dienaren er mijn reisgoed brengen. Ik verkies eerst te eten, want de reis heeft me hongerig gemaakt. Men heeft mij uwe tafel aanbevolen en ik ben nieuwsgierig om te zien of men niet overdreven heeft.

— Zeer verplicht, heer, voor uwe vriendelijke woorden. Wees zo goed mij te volgen naar de eetzaal, waar zich nog een heer, een edelman uit Frankrijk, bevindt.

De kastelein bemerkte de glimlach niet, die om de mond van de reiziger speelde.

— Wil mij aan uw gast voorstellen.

Te dien tijde, toen het reizen op lange na niet zo algemeen was als nu, voelden de reizigers zich meer aangetrokken tot elkander. Trouwens in de enge diligencies, die uren over de eindeloze banen schommelden, had men behoefte door gezellig gekout de verveling te doden.

En toen dan ook de waard de juist aangekomen reiziger aan de Franse edelman voorstelde, zeggende, wat de heer hem opgaf :

— Monsieur Dierckx de Bruxelles, boog de andere, die onder de naam van vicomte du Rosier bekend gemaakt werd zeer vriendelijk en zei, dat hij « gecharmeerd » was met de kennismaking.

Het gesprek, dat in 't Frans gevoerd werd, terwijl de waard zelf de tafel bereidde, was zeer levendig.

— Slecht weder om te reizen, begon Monsieur Dierckx.

— 't Is volop winter, antwoordde de ander, en naar men zegt, onveilig in deze streek, ofschoon mij niets overkwam.

— Och, baanstropers zijn overal, maar ik heb twee vertrouwde dienaren op wie ik reken en ben steeds goed gewapend. Daarbij houd is altijd de hoofdweg, die is toch het veiligst. Ha, daar zijn mijn knechten, doch, vicomte, spreek vrij uit, ze zijn Vlamingen en verstaan geen Frans. Ik heb opzettelijk Vlamingen genomen, 't is 't zekerste middel om niet afgeluisterd te worden.

Ze zijn sterk, kloek, bezitten een paar goede vuisten, maar met gezond verstand zijn ze niet ruim bedeed.

— Ha zo. 't Is ook alles, dat men nodig heeft, zulke gasten moeten niet te slim zijn. Een paar goede armen, waarmee ze kunnen dragen en sleuren, en ook als 't past een ongewenst indringer een goede stomp geven. En dat laatste komt nog al eens voor tegenwoordig.

— Ja, we hebben beroerde dagen achter de rug. Wij in België, maar gij in Frankrijk nog meer.

Hebt ge door die schandelijke revolutie schade geleden, vicomte ?

— Mijn voorvaderlijk slot heb ik moeten achterlaten, Mijn vrouw en kinderen vertoeven tegenwoordig in Engeland, waar gelukkig 't edel bloed zich met 't smette nog niet vermengd heeft. Ik ben nu naar 't vasteland gekomen, om mijn laatste goederen te gelde te maken. En waarlijk 'k gevoel mij gelukkig, weer veilig tot hier gereisd te zijn. Morgenavond vertrekt mijn schip van Oostende. Ach, arm, arm Frankrijk, 't is een hel geworden, waar het schuim der natie de boventoon voert, Ja, mijnheer Dierckx, mijn hart breekt, als ik denk dat uitvaagsel der steden op dit oogenblik in mijn kasteel zijn boze hartstochten botviert. De portretten mijner doorluchtige voorouders, de wapens die door mijn

1981 117 pagina's

11

BAKELANDT

De
**SCHONE en
het BEEST**

www.uitgeverijbakelandt.nl

geslacht met eer en roem gevoerd werden, alles heb ik moeten achterlaten.

— Ge zijt stoutmoediger dan ik, waarde vicomte. Ik moet het tot mijn schaamte en schande erkennen, sprak de heer Dierckx op deemoedige toon.

— Wat bedoelt gij, heer?

— Gij reist onder uw ware naam en titel?

— Al dreigde de dood mij, dan zou ik die nog niet verloochenen.

— Uwe klaagrede over de huidige toestand van Frankrijk heeft mijn hart getroffen en alles wat in mij is, mijn gevoel, mijn denkwijze, mijne mening, komt thans in opstand tegen mijn vermomming. Ik heb een burgernaam aangenomen om aan mijne vervolgers te ontsnappen.

— Zijt gij ook van adel? vroeg de andere verrast.

— Ik ben baron de la Roche, maar zulke titels voeren ons tegenwoordig wel niet meer naar het schavot, maar toch naar de ondergang. Ik heb mijn slot, dat in het heerlijk heuvelland, zuidwaarts van Brussel gelegen is, en mijn andere bezittingen nog niet geheel te gelde kunnen maken. Ik ben daarom gedwongen veel te reizen en duid het mij dus niet ten kwade, zo ik voor mijne veiligheid, maar vooral terwille van een dierbare echtgenote en vier schatten van kinderen, mijn titel tijdelijk verloochenen.

— Geenszins baron, want ik ken Franse edellieden, hoog van afkomst en onbevlekt van naam, die als knecht gekleed naar Engeland moesten vluchten. Voor vrouw en kinderen, voor eigen levensbehoud, voor geld en bezittingen doet men al iets, waartegen 't gevoel in opstand komt.

Maar gij hebt toch niet de bloedige tonelen meegemaakt, die bij ons zoveel grote mannen en vrouwen 't leven kostten.

— Neen, wel heeft de guillotien in België niet gemoord, zoals in 't arme Frankrijk, maar als roofvogels kwamen uit uw land de schelmen, de bandieten en brandstichters naar onze streken. En dat het toen niet veilig was op een adellijk slot, kunt ge wel verstaan en nog woedt die lage Republiek. Helaas, helaas, dat het gezag in handen kan komen van gemene dorpers, die alleen geboren zijn om ons te dienen.

Men had moeten voortdoen zoals vroeger. Willen de dorpen de kop opsteken, slaat hen neer, hakt hem af. Zo ging mijn vader te werk en, bij mijn wapen! hij had orde op zijn slot. Niemand waagde een opmerking te maken, niemand durfde zich verroeren, als hij zijn knechten in 't gelid deed staan. Maar nu, 't is verschrikkelijk, nu moet men zulk vee als daarachter mijn stoel staat, vriendelijk behandelen, wil men veilig reizen.

Na de maaltijd gingen de heren in een bijzonder vertrek, waar zij nog geruime tijd bleven praten.

— Ik zegen mijn besluit, om te Brugge te overnachten! zei de vicomte, want nu heb ik mogen kennis maken met u en 'k hoop, dat onze vriendschap voort zal duren ook in de betere dagen, welke, naar wij hopen, spoedig weer zullen aanbreken.

— Zeer verplicht, sprak Dierckx buigende.

— Kom u ook in Engeland vestigen. Ik bewoon thans een groot huis te Richmond bij Londen. Dat is een uitgezocht stadje. In een paar uren rijdens kunnen wij het hart van Londen bereiken en 's zomers is het er verrukkelijk aan de oever van de Theems. Bovendien wonen er veel voorname families en

zijn we er op geringe afstand van het heerlijk Windsor-paleis.

— Ik heb er over gedacht naar Engeland uit te wijken en, nu u Richmond zo roemt, zal ik daar uitzien naar een geschikte woning, die mijn rang en stand past.

— Geef mij uw adres, dan kan ik eens kijken voor u, want ge begrijpt, met al die emigranten, valt het niet altijd gemakkelijk, iets naar zijn gading te vinden.

— Ik dank u zeer voor uwe welwillendheid en geloof mij, mijn waarde vicomte, ik voel mij vereerd en gelukkig u hier ontmoet te hebben. 't Doet het harte goed in dagen als deze, met een waar edelman te spreken.

— Nietwaar? En daarom stel ik u voor, dat wij een gemeenschappelijke kamer nemen. Vriendschapsbanden kunnen niet genoeg gesnoerd worden, nu wij eendrachtig moeten zijn, willen wij onze heilige rechten weer veroveren.

— Ik neem graag uw voorstel aan en zal daarom de waard verwittigen. Wil mij ook enige ogenblikken verontschuldigen, om aan de bedienden mijn bevelen te geven.

— Bekommer u niet om mij.

Dierckx verliet de kamer en ging naar de herbergier.

— Hebt gij een grote kamer met twee bedden?

— Ja, genadige heer.

— Laat er het reisgoed van de vicomte en 't mijne heenbrengen. Wij zullen er samen dezen nacht verblijven. Waar zijn mijn bedienden?

— In de keuken, edele heer. Wil ik hen roepen?

— Ja.

De knechten snelden ijlings toe en stonden onderdanig voor hun meester. Deze voerde hen naar een hoek der gelagkamer waar hij ongestoord kon spreken.

— Alles is in orde, zei hij, ditmaal in plat West-Vlaams. Wij slapen in hetzelfde vertrek. Ziet, dat ge weet welk. Wacht, ik heb nog wat vergeten.

Dierckx of liever Bakelandt, ging snel naar de toonbank en vroeg aan de waard:

— De kamer ligt toch aan de achterkant?

— Zoals ge verkiest, heer.

— Niet aan de straat, want we zijn beiden vermoeid en zouden niet gaarne gestoord worden door rumoer.

's Avonds is het rustig, maar 's morgens is er nogal gerij, daar de boeren vroeg naar de stad komen. Doch ik zal de grote achterkamer voor u in gereedheid laten brengen. Zij ziet uit op de tuin, die ver door loopt en door een hoge muur van de achterstraat gescheiden is.

— Zeer wel, en de roverkapitein keerde terug naar zijn trawanten, de gebroeders Verplancke van Hooglede, die zich 's morgens bij hem gevoegd hadden. Het drietal had te Torhout een koets gehuurd, daar de kapitein in alles een grote heer wilde schijnen tot bereiding van zijn doel.

En dat doel was zo schandelijk als stoutmoedig.

Bakelandt's spionnen, welke van hun gewetenloze meester op alles moesten letten, waren van een knecht uit « Den Arend » te weten gekomen, dat een zeer rijk heer in het gasthof logeren zou, daags na Kerstmis. Zij hadden dit medegedeeld aan de hoofdman, die toevallig daags voor de hoogdag te Brugge kwam en nu het plan maakte, de reiziger te beroven. We hebben gehoord hoe hij bij

de samenkomst in het hol over dit plan sprak en de Verplancke's uit Hoogledede deed ontbieden, om met hen en Daneel naar de hoofdstad te gaan. De laatste was medegereden tot bij Loppem en over dit dorp en de weg van Gent naar Brugge gestapt. Dit om geen vermoeden te wekken. Hij mocht niet bij Bakelandt gezien worden, maar moest toch zijn hulp bieden. Van een kleine hoeve stal de bandiet, bij het vallen van de avond, een ladder en, verkleed als schouwvager, kwam hij te Brugge.

— Let dus goed op, zei de kapitein tot de Verplanche's, dat ge weet, waar onze kamer ligt. Zo de Fransman vast in slaap valt, wat ik wel vermoed, daar hij een lange reis achter de rug heeft, zal alles van zelf gaan. Ge zorgt, dat ge om middernacht onder onze venster staat; langs de achterkant kan Daneel in de tuin geraken en gij krijgt twee zolderkamers. Ik kan u dan alles toewerpen. Maar zo de rijke vogel wakker bleef of slechts onrustig sluimerde, moet ik meer voorzichtigheid gebruiken. Doch in alle geval, ik zal 't wel met hem alleen klaar spelen. Ik had Daneel geboden een ladder mee te brengen voor 't geval dat ik op een afzonderlijke kamer zou geslapen hebben en wij dus langs buiten hadden moeten inbreken. Maar nu speelt de domkop ons alles in handen.

— Moet Sander de ladder dan niet meebrengen?

— Zeker, want ik zal door 't venster ontvluchten en 't is te hoog, om naar beneden te springen. Alles is dus wel verstaan. Nu gaat ge zogenaamd voor boodschappen de stad in en spreekt goed af met Daneel, die in 't Breydelstraatje op u wacht. Maar opgepast dat onze zaak goed afloopt. Tot middernacht!

De hoofdman stond op en sprak luid op bevelende toon, toen zijn knechten gereed stonden weg te gaan:

— Op tijd binnen, hoort ge? En ziet dat ge niet te diep in 't glas kijkt!

Dan begaf Bakelandt zich weer naar zijn gewaande vriend.

Beide gasten spraken nog geruime tijd over de schandelijke republiek, de adel, over Engeland, en niemand zou thans in de gewaande Dierickx, alias baron de la Roche, de beruchten kapitein der rovers herkend hebben. Hij redeneerde hier als de verstoktste aristocraat, die uit de hoogte neerziet op burgers en boeren, ja op ieder, ook de rijkste, de begaafdeste, wien geen adellijk bloed door de aderen vloeit. Geen edelman of burchtheer uit de middeleeuwen kon met meer minachting gesproken hebben over zijn lijfeigenen, dan Bakelandt nu brabbelde over het domme volk. En de ander, een echte Franse aristocraat, die de vooroordelen tegen de zogenaamde derde stand, burgers en boeren, met de moedermelk ingezogen had, nam alles voor goede munt aan en twijfelde niet het minst over de edele geboorte van zijn medegast. En Bakelandt die — om een bekende volksuitdrukking te gebruiken — zeer wel wist welk spek hij hier in de kuip had, draafde door over het onderwerp, stak hen die de verkwistende edellieden en niet het minst het Franse hof, in de hoogste hemel.

Maar hij verzweg wijselijk in Frankrijk met het schuim der natie meegegaan te hebben bij het plunderen en roven.

Hij verzweg, dat hij ook tot de Sanskulotten had behoord.

Ja, zo listig en sluw, zo behendig en afgericht was de roverhoofdman, dat hij, die in zijn jeugd veehoeder geweest was en zijn leven doorbracht onder 't uitvaagsel der maatschappij, de houding kon aannemen van een geboren edelman.

De vicomte droomde van niets anders dan, wat hij noemde, herstel der rech-

ten. Hij had geen oog voor de toekomst en kon met zijn bekrompen verstand niet begrijpen, dat de revolutie, ondanks haar bloedig karakter, blijvende en gezegende vruchten zou dragen.

Arm aan arm trokken de vrienden tegen tien uur naar boven.

De vicomte legde enige reiszakken nabij het bed, nam een beurs en stak die onder zijn hoofdkussen.

— Zij bevat juwelen van grote waarde, zei hij tot Bakelandt.

— Ik kan goed begrijpen, dat ge u veiliger zult gevoelen, wanneer gij te Richmond zijt. Hebt ge vele knechten bij u ?

— Slechts één, doch hij brengt de nacht door bij kennissen in de stad. Ik kan hem vertrouwen als mij zelven. Zijn vader diende reeds mijn ouders. Teveel personeel op reis baart opzien; bovendien men kan mijn bedienden thuis beter gebruiken dan ik.

Er stonden twee bedden op de ruime kamer, door een sierlijk gordijn van elkander gescheiden.

Een weldadige warmte heerste in het ruime vertrek, want de waard had een vuur laten ontsteken, dat nu echter uitgedoofd was.

— Een domme gewoonte om slaapkamers te verwarmen ! zei Bakelandt knorrig. Als men warm onder de dekens ligt, behoeft men toch geen koude te lijden.

— Hebt ge last van de warmte ?

— Ik houd van frisse temperatuur in mijn slaapvertrekken. Zomer en winter staan bij mij 's nachts de ramen open. Niet dat ik dit zeg, vicomte, om u te bewegen het venster te openen. Maar zo is mijn gewoonte. Evenwel, ik heb geleerd me op reis naar de omstandigheden te schikken.

— Wilt gij het venster wat openen, laat het voor mij niet, baron de la Roche. Want vergun mij nu de burgerlijke naam door de adellijke te vervangen ! Bovendien mijn bed staat geheel in de hoek en is door gordijnen omgeven.

— Neen, neen, ik wil van uw goedheid geen misbruik maken.

— Ge zult mij genoeg doen, als ge uw gewoonte ook hier handhaaft.

— Vicomte, ge zijt te welwillend !

— Nogmaals; het zal mij niet in 't minste deren. Doe dus het raam open !

— Een weinig dan. Zie het staat slechts op een kier. Nu zal ik de deur op dubbel slot doen, want in gasthoven komen de dieven meestal niet van buiten, maar zijn onder de logeerdere te vinden.

— O in 't hart der stad zal het toch wel veilig zijn !

— Ik neem enkel voorzorgen, ofschoon ik niet vrees, dat enig onwelkom ongeval onze nachtrust storen zal.

— Ge vertrekt morgen toch niet in de vroege, baron ?

— Neen, neen, ik blijf hier de ganse dag en mogelijk wel tot overmorgen.

— Dan zal ik het genoeg hebben met u te ontbijten en misschien ook te middagmalen.

Beiden drukten elkander de hand en begaven zich te bed. Door een reet van 't gordijn bespiedde Bakelandt alles af wat zijn kamergenoot verrichtte.

Hij zag hoe deze nog eens zorgzaam zijne beurs met juwelen schikte, en twee reiszakken op de stoel legde. Zijn klederen hing hij aan de haak van de kapstok, waarna hij enige tijd in gebed verzonken bleef. Eindelijk stopte hij zich warm onder de dekens en 't duurde niet lang, of de onvoorzichtige vicomte sliep gerust

HEG LEEMANS

36

BAKELANDT

De SCHONE en het BEEST

en vast, terwijl zijn belager waakte. Bakelandt wierp zich gekleed te bed om wat te rusten. De bandiet was blij, ja, zijn hart klopte van vreugde.

De tijd verliep traag.

De rover hoorde het elf uur slaan op een toren.

— Nog een uur! bromde hij. Had ik alles kunnen voorzien, mijn mannen waren al hier geweest.

Eindelijk sloeg het middernacht.

Onhoorbaar sloop de kapitein naar het raam.

Het was donker buiten. Geen ster pinkte.

— Pst! fluisterde de bandiet.

— Pst! klonk het beneden.

Op zijn tenen ging Bakelandt naar het bed van de vicomte, die nog altijd luid snorkte.

Stil nam de bandiet de beurs van onder het hoofdkussen, de twee reiszakken van de stoel en geruisloos keerde hij naar 't raam terug.

— Pst! fluisterde hij weer.

De beurs viel op de sneeuw, gevolgd door de reiszakken.

Daneel stelde de ladder tegen het venster en vlug klom Bakelandt naar beneden.

— Laat de ladder daar! zei de kapitein.

— We moeten over de muur, fluisterde Daneel.

— Ah 't is waar! neem ze mee.

Het drietal trok weg.

't Was reeds licht toen de vicomte ontwaakte.

— Ha, ha, zei hij welgezend bij zich zelve, wat heb ik goed geslapen! Van avond op reis en morgen thuis.

Hij stak de hand onder 't hoofdkussen en schrok geweldig. De beurs was weg.

— Baron, baron! riep de edelman. Mijn beurs is weg.

Hij sprong snel uit het bed en trok het gordijn terzij.

— Hij is opgestaan, hernam de vicomte. En mijn reiszakken zijn ook weg! Ach, ik ben bestolen!

Hij schoot driftig zijn broek aan en wilde de deur open trekken. Doch deze was op dubbel slot.

Nu begreep de edelman de waarheid.

— Hij is niet langs de deur weggegaan. Zou hij mij bestolen hebben? Hij? Onmogelijk! Maar toch, de deur is gesloten.

Hij draaide het slot om en liep naar beneden, bulderende:

— Dieven, bestolen, dieven, rovers!

De waard kwam onmiddellijk toegelopen en meende, dat zijn voornamige gast in 't hoofd geraakt was.

— Ik ben bestolen! herhaalde de vicomte. Waar is baron de la Roche?

— Baron de la Roche? stamelde de kastelein, die nu nog meer dacht, dat de arme man krankzinnig was.

— Ja, ja, ik bedoel Mijnheer Dierckx.

— Mijnheer Dierckx moet nog boven zijn. Hij is nog niet opgestaan.

— Dan heeft hij mij bestolen! Hij ligt niet meer te bed.

Nu ging de kastelein een licht op. Hij stormde naar boven.

Ja, in 't bed had niemand geslapen. En het venster open! Daar beneden waren voetsporen.

— Ik ben bestolen, mijn juwelen, mijn geld! kreet de vicomte, die de waard op zijn hielen gevolgd was.

— En dat in mijn afspanning, in « Den Arend », waar nooit ingebroken is geworden! kloeg de waard, de handen in wanhoop ten hemel slaande. Ik ben geruineerd.

— Ik ben geruineerd! echode de edelman.

— De goede naam van mijn herberg is weg! hernam de kastelein.

— Mijn juwelen zijn weg! herhaalde zijn gast.

— Die mijnheer Dierckx is een rover, een verklede schelm!

— Een bandiet, die mij bestolen heeft!

Daar stonden nu beiden te weeklagen en te jammeren.

— Baas, wil ik de politie waarschuwen! vroeg een bediende, die op al dat getier naar boven gesneld was.

— De politie, ja! riep de vicomte.

— De goede naam van mijn herberg is weg. De politie, Karel? Ach de politie in mijn huis! Neen, houd de zaak verborgen.

— De politie moet komen, zeg ik! bulderde de edelman.

— Ach, mijnheer, de politie in mijn herberg. De hele stad zal 't weten.

— Mijn geld, mijn juwelen! De politie, haal ze.

— Moet ik het doen, baas? vroeg de knecht.

— Ja, gebod de vicomte.

— Geen politie in mijn huis! herhaalde de kastelein. Er is nog nooit politie hier geweest.

Op hetzelfde oogenblik kwam de bediende van de edelman naar boven, om de bevelen zijns meesters te vernemen.

Niet wetende, wat er voorgevallen was, en menende, dat de kastelein ruzie met zijn heer had, greep hij de waard bij de arm en sprak:

— Weg, of ik smijt u van al de trappen! Wat vermeet gij u?

— Geen politie, kreet de kastelein, nog altijd vervuld van 't schrikbeeld het gerecht in zijn woning te zien.

— Wat! hernam de bediende, zoudt ge de politie nog willen halen ook? Voor wie ziet ge ons wel aan?

— Antoine, kreet de edelman tot zijn dienaar, uw meester is bestolen.

— Ha, bulderde de knecht, ge hebt mijn meester bestolen, verwenste kastelein! Uw herberg is een rovershol!

— O gij gemene leugenaar! viel de waard nu in. Mijn herberg is een rovershol? Gij komt uit een rovershol, vergulde lakei!

— 't Is alles een misverstand, zei Karel, de herbergknecht, op kalme toon.

— Misverstand, misverstand! donderde Antoine. Gij zijt een misverstand, gij en uw meester, rovers zijt ge en rap al het gestolen goed terug of...

— Antoine, zei de vicomte, ge begrijpt het gebeurde niet. Haal de politie.

— 't Is een misverstand! Laat mij de zaak uitleggen; hernam Karel.

— We hebben hier geen uitleg nodig, hier, alles wat geroofd is, of ge leeft geen kwartier meer.

De vicomte herkreeg enigszins zijn kalmte.

— Geen politie in mijn herberg! herbegon de waard weer. Wat zouden de mensen wel zeggen. Mijn goede naam...

— Met uw verlof, heer, sprak Antoine, ik kan het zonder politie wel. Deze schelmen zullen alles teruggeven.

— Maar zij zijn de dieven niet! Een vermomde edelman heeft mij bestolen. Haal rap de politie. Wij verliezen onze kostbare tijd.

— Geen politie hier! riep de waard.

— Doe wat ik zeg, Antoine, zei de vicomte ongeduldig.

Antoine begreep nog 't rechte niet, maar maakte uit gewoonte een diepe buiging en verliet het huis.

De kastelein liep hem tot aan de deur na, tierende:

— Geen politie in mijn afspanning!

De vicomte kleedde zich en kwam naar beneden. Hij was zeer bedaard.

— Waard, zei hij vriendelijk, 't is niet aangenaam voor u, maar ik wil zo mogelijk mijn geld hebben en ge begrijpt wel, dat gaat niet zonder de politie. Troost u! Niemand zal u durven verdenken. Ik ben het slachtoffer van een huichelaar, van een doortrapte rover, die zich niet ontzien heeft de manieren van een edelman aan te nemen.

— Maar mijn goede naam, mijnheer, de naam mijner herberg!

— Die naam is en blijft onbesmet. Gij kunt aan dit geval geen schuld hebben. 'k Was te goedgelovig. Helaas, zo nabij mijn doel en nog beroofd!

De vicomte staarde somber voor zich. Het was een grote som die hij kwijt was en hij zou er in zijn huishouding de terugslag van voelen. 't Was geen aangenaam vooruitzicht voor zulk een trotse aristocraat, op een meer bescheiden voet te moeten leven.

't Duurde niet lang, of enige gerechtsdienaars traden de herberg binnen.

Zij lieten zich alles vertellen, gingen naar boven, keken door 't raam, trokken in de tuin, volgden 't spoor der voetstappen in de sneeuw, werkten zich over de muur, volgden 't spoor in de stille achterstraat, om dit te verliezen in een drukke buurt, waar de sneeuw vertrappeld, gesmolten en ten dele zelfs opgeruimd was. De heren waren zo wijs als bij hun vertrek en konden de beroofde edelman geen andere troost geven, dan te beloven hunne opzoekingen uit te breiden.

De vicomte kon zijn reis onmogelijk uitstellen, wilde hij zijn gezin niet in onrust brengen. Hij vertrok naar Oostende, waar hij zich voor Londen inscheepte. Hij had zijn adres achtergelaten en tot zijn troost vernam hij lange tijd later, dat Dierckx, alias baron de la Roche, de roverkapitein Bakelandt was, maar nooit ontving hij iets van 't gestolene terug.

THE FIRST EDITION OF THE
HABELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955